

Arrest

nr. 160 559 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VERDIN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn dient op 9 december 2015 een asielaanvraag in. Op 24 december 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Khar (gelegen in het district Jaghatu, provincie Wardak). U bent ongeveer zesendertig jaar oud. U bent een Pashtoun en bent gehuwd met een vrouw die ook van Pashtounse origine is. Zij verblijft momenteel bij haar broer in

Ghazni. Uw zoontje van twee jaar oud woont daar ook. Uw vader en moeder zijn overleden. Veel van uw familieleden hebben Afghanistan verlaten. U heeft een broer in Berlijn, twee broers in Ierland, een broer in Nederland, een zus in Sydney en een zus in Londen. Al uw ooms zouden in Europa wonen.

U deed uw middelbare studies en studeerde één jaar geneeskunde in Kandahar. U brak uw studies af omdat u problemen kreeg met de Taliban. Zij meenden dat u zich tot het christendom bekeerd had. Daarom verliet u Afghanistan in 2001 een eerste keer. Op 18 januari 2002 vroeg u al asiel bij de Britse autoriteiten. Aanvankelijk kreeg u een verblijfsstatuut. Omdat de Britten meenden dat Afghanistan veilig was, hebben zij u in september 2008 naar Kabul gerepatrieerd.

U bleef één nacht in Kabul en ging zich vervolgens opnieuw in Khar vestigen. De laatste twee jaar werkte u daar als winkelier. U kreeg de voorbije jaren herhaaldelijk problemen met de Taliban en met de overheid. De overheid heeft u in 1389 (2010) gedurende drie dagen opgesloten omdat men granaten van de Taliban in uw huis vond. In tijden dat de Taliban aan de winnende hand waren, werd u door de Taliban lastig gevallen. Zij vroegen u dan waarom u de overheid steunde. U moest hen ook geld geven. Omdat zij meenden dat uw broer Mansour een spion was, hebben zij hem vermoord. Zijn dode lichaam werd op 9 maart 2015 aangetroffen nabij de Sultan Dam. Op 9 juli 2015 zijn de Taliban naar uw huis gekomen. Zij vroegen u waarom u hun strijders niet beschermde en in huis nam toen die op de loop waren voor de veiligheidsdiensten. Zij sloegen u en uw broer Sher Ali en dreigden ermee terug te komen. Hierna namen u en uw broer het besluit Afghanistan te verlaten.

Op 10 juli 2015 zijn jullie vertrokken. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland en Nederland (waar u afscheid nam van Sher Ali) reisde u naar België. Het was uw bedoeling om via Frankrijk verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Omdat u bij een controle door de Belgische autoriteiten niet in het bezit bleek van een geldig reisdocument, werd u op 5 november 2015 overgebracht naar het CIV. Op 9 november 2015 heeft u daar een asielaanvraag ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban geviséerd wordt. Zij hebben ermee gedreigd u te rekruteren. Ook de autoriteiten vielen u lastig en hebben u verdacht van samenwerking met de Taliban.

U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst of relaas vermag te staven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Taliban en eerder ook door de Afghaanse overheid werd geviséerd. Immers, op meerdere punten is uw relaas met betrekking tot deze problemen opvallend vaag en zelfs tegenstrijdig gebleken. Zo verklaart u dat u in 1389 eenmalig door de autoriteiten werd gearresteerd omdat men twee granaten van de Taliban in uw woning zou hebben aangetroffen. U zou toen gedurende drie dagen in het districtshuis zijn opgesloten (CGVS, p.13,14). Dit is zeer sterk in strijd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u nog beweerde dat u niet één keer maar meerdere keren werd opgesloten en dat u telkens tussen de een en de drie dagen gevangen zat. Bovendien maakte u geen melding van de vondst van twee granaten maar beweerde u daarentegen te zijn gearresteerd omdat u voedsel gaf aan de Taliban (vragenlijst DVZ d.d. 4 december 2015, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, geeft u hiervoor geen afdoende verklaring, ontkent u louter dat u tijdens het gehoor voor de DVZ dergelijke zaken zou hebben gezegd (CGVS, p.14) of zegt u niet meer te weten wat u daar verteld heeft (CGVS, p.13). Dat u door de Afghaanse autoriteiten zou zijn vervolgd, maakt u niet aannemelijk.

Verder gevraagd naar uw problemen met de Taliban, heeft u het eerst vaagweg over het feit dat u hen geld moest geven, dat zij in jullie huizen wilden schuilen, dat u met hen moest meewerken en hen voedsel geven. U verklaart ook dat u de gevechten tussen de overheid en de Taliban niet meer aankon. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u met al deze zaken niet eerder verwijst naar de algemene situatie, beaamt u dit (CGVS, p.7). U bevestigt ook dat alle dorpingen met deze problematieken te maken kregen (CGVS, p.7). Vervolgens verklaart u dat de Taliban uw broer Mansour zouden hebben vermoord. Voor de moord op uw broer legt u evenwel geen enkel bewijs neer, noch kan u verklaren waarom de Taliban uw broer zouden hebben beschuldigd van spionage en samenwerking met de Amerikanen (CGVS, p.11). Dat uw broer ooit voor de Amerikanen of voor de Afghaanse overheid zou hebben gewerkt, wordt door u ontkend of zegt u niet te weten (CGVS, p.11). Verder kan worden gewezen op een andere inconsistentie in uw verklaringen. Hoewel u tijdens het gehoor voor de DVZ nog beweerde dat u na de dood van uw broer de beslissing nam om Afghanistan te verlaten, verklaart u nu dat de Taliban op 9 juli 2015 naar uw huis zijn gekomen. Zij zouden u en uw broer Sher Ali hebben geslagen en zouden ermee hebben gedreigd terug te komen (CGVS, p.12). De volgende dag zouden u en uw broer dan Afghanistan hebben verlaten. Het is zeer merkwaardig dat u dergelijke

bedreiging, die de directe aanleiding tot uw vertrek zou hebben gevormd, onvermeld liet tijdens het gehoor d.d. 4 december 2015.

Verder dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde verblijf de afgelopen jaren in het district Jaghatu. Vooreerst is het merkwaardig dat uw familieleden vooral een band blijken te hebben met de hoofdstad Kabul. Tijdens het gehoor werd u geconfronteerd met de facebook accounts die door uw broers Sherah Wardak, Parwiz Khairi Wardak, Haji Ezatullah Khairi en Eng Abdullah Wardak werden aangemaakt. In elk van deze gevallen heeft u bevestigd dat het om uw broers ging. Het is opmerkelijk dat zowel Parwiz, Ezatullah als Abdullah verklaren dat zij van Kabul afkomstig zijn (zie afdruk accounts). Abdullah verklaart er te studeren aan de Nationale Militaire Academie en post foto's waarop hij in militair uniform te zien is. U biedt niet echt een verklaring voor dit alles. Geconfronteerd met deze vaststellingen, stelt u eerst niet zeker te zijn of uw broers in Kabul studeerden, waarna u uw verklaringen meerdere keren wijzigt. U beweert vervolgens dat alleen Parwiz in Kabul was maar er niet studeerde (CGVS, p.6). Even later moet u dan weer toegeven dat ook Abdullah "soms" in Kabul verbleef (CGVS, p.7). Op de vraag of uw broer een militair is, antwoordt u ontwijkend dat uw broer voor bepaalde redenen in Kabul was (CGVS, p.8). Op de vraag waarom Abdullah in militair uniform poseert, zegt u dat het in Afghanistan de gewoonte is te poseren in andermans uniform (CGVS, p.8). Dergelijke relaas is niet geloofwaardig en toont aan dat u bepaalde zaken tracht te verbergen voor het CGVS. Overigens kan worden opgemerkt dat een zeer groot deel van de facebookvrienden van uw broers verklaart te wonen, te werken of te studeren in de hoofdstad, wat opnieuw lijkt te bevestigen dat zij van Kabul afkomstig zijn. Aan uw verklaring als zouden jullie altijd in Khar zijn gebleven (CGVS, p.5), kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Verder kan worden gewezen op de merkwaardige vaststelling dat u over een twitteraccount beschikt waaruit blijkt dat u de eigenaar bent (of was) van bouwbedrijf Atal Khairi Construction Company, waarvoor uw neef Eng. Massoud Khairi ook zou hebben gewerkt (zie afdruk van zijn facebook account). De informatie geeft aan dat Atal Khairi Construction Company in de wijk Khoshal Khan in Kabul gevestigd was. Opnieuw is dit een aanwijzing voor uw verblijf aldaar. Het CGVS kon ook twee van uw facebookprofielen terugvinden, waarbij u telkens de naam Atal Khairi (Wardak) gebruikt. Dat het uw profielen betreft, kan niet worden betwijfeld: u bent duidelijk te zien op de foto's en onder uw vrienden bevinden zich alle hierboven genoemde broers. Atal is ook de naam van uw zoon die in Ghazni zou verblijven (verklaring DVZ, punt 16). De vaststelling dat u eigenaar bent (geweest) van een bouwbedrijf in de hoofdstad Kabul is in tegenstrijd met uw verklaringen waaruit zou moeten blijken dat u een winkelier uit Khar bent. Ook andere bronnen lijken te bevestigen dat u voor uw komst naar België in Kabul gewoond heeft. Zo bent u te zien op foto's die door uw vriend Haroon Khairi (woonachtig te Kabul) werden gepost en die de kampioenenviering tonen van Mohammad Nabi Khairi, de broer van Haroon. Een andere foto toont dan weer uw broers Haji Ezatullah en Sherah, eveneens in een stedelijke omgeving.

Bijkomend kan daarbij worden gewezen op uw profiel: u bent een geletterd persoon die twaalf jaar school liep, universitaire studies zou hebben aangevat en van 2002 tot 2008 in Londen woonde. U zou er onder meer als autohandelaar en manager in een restaurant gewerkt hebben. Behalve de Afghaanse landstalen bent u dus ook het Engels machtig. Eveneens mag worden gewezen op het feit dat uw familie bemiddeld lijkt: u stelt dat jullie eigenaar zijn van erg veel grond in Jaghatu (CGVS, p.4) en uit uw verklaringen en uit de facebookprofielen van uw broers blijkt dat niet alleen u maar ook uw broers konden studeren, wat niet elke Afghaanse familie gegeven is. Dat iemand met dergelijke profiel zich na zijn repatriëring naar Afghanistan in een rurale, conservatieve maar vooral onveilige omgeving zou vestigen, lijkt bijzonder onwaarschijnlijk, hetgeen bevestigd wordt door bovenstaande vaststellingen uit de sociale media.

Hoewel uw familie mogelijks nog steeds een band heeft met Khar en jullie eventueel oorspronkelijk uit deze regio afkomstig zijn, mag uit al deze elementen worden geconcludeerd dat u de jongste jaren eerder in Kabul dan in Jaghatu gewoond heeft. Het ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Jaghatu bevestigt bovendien het ongeloofwaardige karakter van de problemen die u aldaar zou hebben gekend. Uit dit alles volgt dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de vaststellingen die het CGVS in uw dossier heeft gedaan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten

en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

1. Afschrift van de bestreden beslissing dd. 24.12.2015
2. Brief van aanstelling BJB Tongeren dd. 12 januari 2016
3. Attest Bezirksregierung Arnsberg (Münster) ivm weigering indiening asiel in Duitsland
4. E-mail dd. 23 december '15 aan CGVS met mededeling kopij van UK driver license & internationaal paspoort
5. Attest head of district ten bewijze van moord op broer Mansour & brandstichting".

Beoordeling

2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan "van de artikelen 2 + 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van art. 62 van de vreemdelingenwet." Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. "Verzoeker zal dit middel hieronder verder uitwerken".

2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan: "Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève." Na de theoretische toelichting van artikel 1, A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen stelt verzoeker dat hij "wel degelijk als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dient te worden erkend." Verzoeker voert ook de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel".

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoeker is 36 jaar en verklaarde afkomstig te zijn van Khar, district Jaghatu, provincie Wardak. Hij is gehuwd met een vrouw die zoals hijzelf ook van Pashtounse origine is en die thans bij haar broer in Ghazni zou verblijven met zijn zoontje van 2 jaar. Verzoeker verklaart dat hij door de Taliban en eerder ook door de Afghaanse overheid werd geïdendeerd.

2.5. De commissaris-generaal meent dat verzoeker enkel banden met Kabul aantoonde; zijn verklaringen over zijn aanhoudingen door de overheid strijdig zijn; zijn problemen met de Taliban incoherent zijn; dat hij niet aantoonde in Khar verbleven te hebben.

2.6. Verzoeker houdt vol dat hij wel afkomstig zou zijn uit Khar en zijn verklaringen op het CGVS niet verschillen of strijdig zijn met deze afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.7. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.8. Waar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS verklaarde in 1389 eenmalig door de autoriteiten gedurende drie dagen te zijn gearresteerd nadat twee granaten van de Taliban in zijn huis werden gevonden (CGVS, p.13,14) en op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde meerdere keren opgesloten zou geweest zijn tussen de een en de drie dagen, geeft verzoeker thans een versie die beiden tracht te verzoenen. Zo zou verzoeker wel verschillende keren aangehouden zijn, ondervraagd en tijdelijk van zijn vrijheid beroofd maar was hij slechts één keer gedurende 3 dagen vastgehouden toen granaten bij hem thuis werden gevonden. Verzoekers toelichtingen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken deze arrestatie niet heeft gemeld omdat ze dateert van 2010 en omdat in het kort interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hierover geen vragen werden gesteld, kunnen bezwaarlijk verklaren waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel zweeg over zijn enige aanhouding. Bovendien, zoals de verwerende partij ter terechtzitting nog benadrukt, vergat verzoeker niet enkel deze driedaagse arrestatie door overheid te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar ook de redenen waarom hij door de overheid zou gearresteerd zijn verschillen geheel. Immers eten geven aan de Taliban die naar zijn huis kwamen is van een andere orde dan het vinden van wapens (granaten). Indien verzoeker werkelijk werd gearresteerd omwille van granaten dan is het redelijk te verwachten dat zijn ondervraging door de overheid hierop gericht was en dat verzoeker zich dit goed kan herinneren. Verzoekers verklaringen zijn in op meerdere punten strijdig zodat geen geloof kan worden gehecht aan een vervolging door de overheid of door de Taliban.

2.9. Verzoeker herhaalt dat hij wel afkomstig is uit het district Jaghatu (provincie Wardak) en hij meent dat *“Voor wat betreft de moord op verzoekers broer Mansour, brengt verzoeker thans een begin van bewijs bij. Het betreft een document opgesteld/afgestempeld en afgeleverd door het hoofd van het*

district (stuk nr. 5 inventaris). Op dit document is de naam terug te vinden van de gouverneur die luistert naar de naam Raz Mohmad. Hierin wordt niet alleen verwezen naar het feit dat verzoekers broer dood zou zijn teruggevonden bij de Sultan Dam. Uit dit document afgeleverd door de officiële autoriteiten blijkt helaas ook dat de ouderlijke woning van verzoeker in Khar werd platgebrand door de taliban. Dit vormt een bijkomend bewijs voor de ingeroepen problemen die de familie van verzoeker en zichzelf heeft met de taliban."

2.10. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform Artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling wat *in casu* niet het geval is.

2.11. Vooreerst kunnen verzoekers rijbewijs uit het Verenigd Koninkrijk, noch zijn Afghaans paspoort uitgereikt in juli 2008 te Londen en verkregen voor zijn repatriëring naar Afghanistan, geen afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Verzoekers identiteit wordt immers ook niet betwist.

2.12. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkel fotokopieën toe van documenten afkomstig uit Afghanistan en legt ter terechtzitting de originelen voor. Verzoeker wenst deze originelen niet neer te leggen om, naar eigen zeggen, een eventuele een tweede asielaanvraag te kunnen indienen. Een dergelijke houding is bezwaarlijk conform de medewerkingsplicht.

2.12.1. Verwerende partij merkt hierbij op dat het niet kan overtuigen dat deze documenten uit Afghanistan, authentiek zijn.

De Raad kan verwerende partij volgen waar zij inderdaad terecht opmerkt dat het kleurenkopieën betreffen waar onder meer de handtekening boven op de stempels werden aangebracht in plaats van omgekeerd. Dit wijst er immers op dat het document een afgestempelde kleurenkopie is dat achteraf werd ingevuld. Ook stelt de verwerende partij terecht vast dat de handschriften verschillen. Ten slotte kan niet worden ingezien en wordt ook niet toegelicht, waarom een verzoek gericht aan het districtshoofd waarbij de dood van/moord op verzoekers broer wordt toegelicht, op de keerzijde van het document ter goedkeuring zou worden bevestigd door het districtshoofd en nog minder waarom ook de gouverneur nog bijkomend een handtekening zou zetten. Er wordt ook niet toegelicht wat het nut of het doel was van dit document. Nergens kan uit de stukken uit Afghanistan blijken dat enige procedure werd gestart en verdergezet inzake verzoekers broer.

2.12.2. Een tweede document uit Afghanistan, waarvan geen fotokopie bij het verzoekschrift wordt gevoegd maar waarvan ter terechtzitting het origineel wordt getoond, betreft de bevestiging van de dorpsouderen van de dood /moord op deze broer. Ook aan dit document kan geen geloof worden gehecht omdat het een louter gesolliciteerd stuk is opgemaakt op vraag van verzoeker.

2.12.3. De Raad benadrukt nog dat documenten slechts een element in de beraadslaging zijn en om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook dienen te worden ondersteund door overtuigende verklaringen, een geloofwaardig asielrelaas en andere objectieve criteria, wat in casu niet het geval is. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.13. De Raad kan verzoeker evenmin volgen wanneer hij meent dat de commissaris-generaal niet op basis van zijn facebook-profiel en deze van zijn broers kon steunen. Immers kan niet worden ingezien waarom de toelichting dat *"de facebook-account (op naam van verzoeker) nog dateert /aangemaakt werd op een ogenblik dat hij nog in de United Kingdom woonde. (...) Verzoeker wenst op te merken dat het internet in zijn district en verblijfplaats Khar slechts operationeel was gedurende de laatste 2 jaren (Salaam network) en dat dit communicatie-medium eigenlijk verbannen/verboden werd door de taliban"* enige invloed zou hebben op de inhoud ervan. Evenmin als dat de beweringen over een al dan niet gebrekkige internetverbinding in Khar invloed kan hebben op de inhoud van de vele facebook-accounts. Dat verzoekers profielfoto dateert van 25 oktober 2015 en dus tijdens de vlucht naar Europa zou zijn veranderd, is niet onmogelijk doch het is ook weinig overtuigend dat verzoeker zich met dergelijke zaken zou inlaten wanneer hij inderdaad over land en moeilijke omstandigheden had gereisd. Verzoeker legt

ook geen geldig paspoort neer terwijl hij bekend is met reizen en er kan evenmin worden ingezien waarom hij niet over geldige identiteitsdocumenten zou beschikken.

Dit klemmt te meer nu uit verzoekers twitteraccount blijkt dat hij de eigenaar is van een bouwbedrijf in de hoofdstad Kabul en niet een winkelier uit Khar, Wardak.

Verzoeker kan stellen dat hij *“voor het overige formeel [ontkent] dat hij nooit enige twitter-account heeft gehad”* doch de aanwijzingen voor verzoekers verblijf in Kabul zoals in de bestreden beslissing weergegeven en uit de documentatie toegevoegd aan het administratief dossier kan blijken, zijn dermate samenhangend dat de loutere ontkenning van een twitteraccount bezwaarlijk kan overtuigen.

2.13.1. Aldus bevestigen de vele afdrukken uit verzoekers twee facebookprofielen dat hij de naam A. K. (W.) gebruikt en dat hij hierbij duidelijk te zien is op de foto's en zijn broers onder zijn vrienden staan. A. is ook de naam van verzoekers zoon die in Ghazni zou verblijven (verklaring DVZ, punt 16). Ook blijkt dat verzoeker op verschillende foto's staat die door zijn vriend H. K. uit Kabul werden gepost en die de kampioenviering tonen van M. N. K., de broer van deze vriend. Een andere foto toont dan weer verzoekers broers H. E. en S. in een stedelijke omgeving.

Verzoekers neef E. M. K. ook zou hebben gewerkt (zie afdruk van zijn facebook account) voor verzoekers bouwbedrijf A. K. Construction Company. Daaruit blijkt nog het bedrijf in de wijk Khoshal Khan in Kabul gevestigd was zodat kan redelijk is te veronderstellen dat verzoeker zijn bedrijf in Kabul ook vanuit Kabul leidt.

2.13.2. De vaststelling dat verzoeker uit Kabul afkomstig is, wordt nog ondersteund door de facebook accounts van zijn broers S. W., P. K. W., H. E. K. en E. A. W. nu P., E. en A. waarin zij bevestigen dat zij van Kabul afkomstig zijn (zie afdruk accounts). A. verklaart er te studeren aan de Nationale Militaire Academie en post foto's waarop hij in militair uniform te zien is. Bij confrontatie tijdens het CGVS-verhoor kon verzoeker hiervoor manifest geen verklaringen geven. Ook het verzoekschrift geeft hierover geen nadere toelichtingen. Overigens kan worden opgemerkt dat een zeer groot deel van de facebookvrienden van verzoekers broers wonen, werken of studeren in Kabul, wat opnieuw wijst op een sociaal leven in Kabul.

2.14. De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker zijn vast verblijf had in Khar (CGVS, p.5). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom deze vele gegevens over een langere periode en door verschillende personen gepost op de accounts als *“nihil, want oncontroleerbaar”* zou zijn of niet in rekening mag gebracht worden. Geenszins weegt de inhoud van de stukken uit Afghanistan (stuk nr. 5 inventaris der stukken of het attest van dorpsouderen ter terechtzitting getoond) op tegen de informatie verkregen via de facebook-accounts van verschillende personen (broers en neef van verzoeker) en deze van verzoeker zelf alsook van zijn twitter account, die coherent is in de tijd en eensluidend naar de inhoud. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat de bestreden beslissing niet enkel op facebook accounts wordt gesteund maar zoals verwerende partij ter terechtzitting terecht stelt zijn de verklaringen van verzoeker over de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Verzoeker heeft in zijn interview zowel verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio, alsook naar zijn specifieke problemen. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Kabul door Cedoca (*“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan: Security Situation”* van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. De regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) hebben de situatie in Kabul relatief goed onder controle. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in

de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De Raad besluit dat er aldus geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten in Kabul en dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

2.17. Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit Kabul en hij hoe dan ook een sociaal en professioneel netwerk heeft in deze stad, maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.18. Besluit

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK